

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΑΥΤΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1968

Κύριοι Ἐταῖροι,

Καθῆκον εὐλαβείας καὶ εὐγνώμονος ἀναμνήσεως ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς καὶ ἐφέτος νὰ προτάξωμεν πάσης λογοδοσίας τὸ μνημόσυνον τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκλιπόντων ἐταίρων καὶ συναγωνιστῶν ἐν τῷ στίβῳ τῆς ἐπιστήμης.

Ἐκ τῶν ξένων ἀντεπιτελλόντων μελῶν ἡμῶν ὁ θάνατος μᾶς ἀφῆρπασεν, ἐν πλήρει ἀκόμῃ δράσει, τὸν ἐξαίρετον ἀμερικανὸν ἀρχιτέκτονα William Stuart Thompson, ὅστις ἐφιλοτέχνησε τὰ σχέδια καὶ ἐπέβλεψεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλλιγράμμου, ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, μεγάρου τῆς Γενναδείου Βιβλιοθήκης, ὑπῆρξε δὲ συνάμα καὶ ἐκ τῶν πρώτων συνεργατῶν τῆς ἀναστηλώσεως τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου.

Τῶν Ἑλλήνων νεκρῶν ὁ κατάλογος περιλαμβάνει ἐφέτος προσφιλῆ ὀνόματα συνεργατῶν καὶ φίλων :

Τοῦ διακεκριμένου πολιτικοῦ μηχανικοῦ Παν. Μεσολωρᾶ, τοῦ ἐπιτίμου πρέσβεως Βασιλ. Μόστρα, τοῦ καθηγ. τοῦ Πολυτεχνείου Ἰω. Ρωμαΐδη καὶ τῶν δικηγόρων Κ. Βερναρδάκη καὶ Ἀδαμαντίου Μπαβαβέα, οἵτινες πάντες μὲ πολλὴν στοργὴν παρηκολούθησαν τὸ ἔργον τῆς ἐταιρείας μας, δι' ὃ καὶ πολλὴν τὴν λύπην ἤσθάνθημεν διὰ τὴν ἀπώλειάν των.

Μεγίστην ἐπίσης ἐδοκιμάσαμεν θλίψιν καὶ διὰ τὸν ἀδόκητον θάνατον δύο ἀριστέων φιλολόγων ἑταίρων μας : τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἰω. Σταματάκου καὶ τοῦ ἄλλοτε Γ. Γραμματέως τοῦ Ὑπ. Παιδείας Κωνστ. Γεωργούλη.

Ὁ Σταματάκος ὑπῆρξεν ἄριστος γραμματικὸς φιλόλογος. Τὸν διέκρινε φιλολογικὴ δξύνουα, εὐθύτης χαρακτῆρος καὶ παρηγοσία γνώμης. Πλὴν τῆς σημαντικῆς συμβολῆς του εἰς τὴν ἔκδοσιν στερεοτύπων κειμένων καὶ ἰδίᾳ ἔργων τοῦ Πλουτάρχου, ἔχει ὁ Σταματάκος εἰς τὸ ἐνεργητικόν του ἓνα ἀληθῆ ἄθλον, τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ τετρατόμου λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ περιεκλείσθη ὀλόκληρος ὁ λεξικογραφικὸς θησαυρὸς τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης ἡμῶν γλώσσης.

Ὁ Κωνστ. Γεωργούλης ὑπῆρξε διαπρεπέστατος φιλόλογος καὶ ἔξοχος ἐρευνητὴς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

Ὡπλισμένος μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν συνέγραψε πολλὰς καὶ σοφὰς πραγματείας.

Δὲν διεκρίνετο ἐν τούτοις μόνον διὰ τὴν σοφίαν του ὁ Γεωργούλης· ἔκοσμεῖτο καὶ ἐξῆρετο ὑπὲρ τοὺς συνήθεις ἀνθρώπους καὶ διὰ τοῦ ὑπερόχου του ἦθους, τοῦ ἀδαμαντίνου χαρακτῆρος καὶ τῆς εὐγενεστάτης του ψυχῆς.

Ἄλλὰ τὸ βαρύτεατον πλήγμα κατέφερε καθ' ἡμῶν ὁ θάνατος ἀρχομένου τοῦ 68, ὅτε ἔπληξεν αὐτὸ τὸ ἡμέτερον Συμβούλιον, σκληρῶς ἀφαρπάσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸν προσφιλῆ καὶ πολύτιμον Πρόεδρον ἡμῶν Παναγιώτην Πουλίτσαν.

Τέκνον πτωχῆς οἰκογενείας τοῦ Γερακίου τῆς Λακεδαίμονος ὁ Πουλίτσας ἐσταδιοδρόμησε τελείως ἀπροστάτευτος, ἀριστεύων πάντοτε χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, τὸν εὐθὺν χαρακτῆρά του καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὰς τιμίας παραδόσεις τῶν γονέων του.

Εἰσελθὼν ἐνωρὶς εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον καὶ μεγάλως εὐδοκιμήσας ἐν αὐτῷ διὰ τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τοῦ καθήκοντος, τῆς πάντοτε διαυγοῦς καὶ ἀσφαλοῦς αὐτοῦ σκέψεως καὶ τοῦ ἀλυγίστου χαρακτῆρός του, ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς ἱεραρχίας μέχρι

καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἢ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπταετῆς δρασίς του ἀφῆκεν ἐποχὴν, ἀναδείξασα αὐτὸν ὡς μεγάλην φυσιογνωμίαν τῆς Ἑλληνικῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Δι' ὃ καὶ διαρκούσης εἰσέτι τῆς θητείας του ὡς Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐκλήθη τὸ 1946 νὰ ἀναλάβῃ τὴν Προεδρίαν Ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως, ὀλίγον δ' ἔπειτα καὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τιμῶσα τὸ ἐπιστημονικόν του ἔργον ἐξέλεξεν αὐτὸν παμψηφεὶ μέλος της.

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας Ἐταιρείας εὐστόχως ἐξελέγη ὁ Πουλίτσας πρόεδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Μπενάκη· διότι ὁ Πουλίτσας, καίπερ νομικός, ὅμως δὲν ἦτο ξένος πρὸς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, ὡς τρανῶς μαρτυροῦσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ πολύτιμον περὶ Σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἔργον του, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ γνῶσις τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας λαμπρῶς συνδυάζεται πρὸς τὴν νομικὴν σκέψιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ δημοσίευσις πλείστων ἐπιγραφῶν καὶ ἐνθυμήσεων ἐκ Β. Ἠπείρου καὶ Ἀγρῶν.

Ὡς πρόεδρος τῆς ἡμετέρας Ἐταιρείας ὑπῆρξεν ὁ Πουλίτσας ἐκ τῶν ὠφελιμωτέρων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἰδρύματος· διότι μὲ τὴν δξύτητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κρίσεώς του ἐπελαμβάνετο καὶ θαυμαστικῶς ἐπέλυε πλείστα ὅσα ἀκανθώδη τῆς Ἐταιρείας ζητήματα καὶ δὴ ὄχι μόνον νομικὰ ἀλλὰ καὶ ἠθικὰ καὶ πνευματικά.

Τοιοῦτου ἠθικοῦ, σοφοῦ καὶ πολυτίμου ἀνδρὸς θρηνοῦμεν τὴν δυσαναπλήρωτον ἀπώλειαν.

Κλείοντες ἤδη τὸ βιβλίον τοῦ θανάτου καὶ ἀναλαμβάνοντες τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀναφέρομεν, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἐταιρείας εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος προέδρου αὐτοῦ ἀειμνήστου Πουλίτσα ἐξέλεξε, διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς θητείας του πρόεδρον τὸν ἀντιπρόεδρον αὐτοῦ κ. Γεώργιον Βέλτσον.

Ὡσαύτως τὸ Συμβούλιον τιμῶν τὴν ἀρχαιολογικὴν δρασίαν των ἐξέλεξεν ἐπιτίμους μὲν Συμβούλους αὐτοῦ τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Ἀρχ. Σχολῆς καθηγητὴν κ. Georges Daux καὶ τὸν Γάλλον καθηγητὴν καὶ ἀκαδημαϊκὸν κ. André Grabar, ὡς ἐπιτίμους δ' ἑταίρους αὐτῆς τοὺς ἐξῆς :

Τὸν κ. Gallet de Santerre, Πρύτανιν τοῦ Π/μίου τῆς Dijon, τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Jean Charbonneaux, τοῦ ὁποίου μετὰ λύπης ἐπληροφορήθημεν τὸν πρό τινων ἡμερῶν ἐπισυμβάντα θάνατον ἐξ αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος, τὸν κ. Pierre Devambez, Ἐφορον τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, τὸν κ. Pierre Demargne, Καθηγητὴν τῆς Σορβόννης, τὸν κ. Roland Hampe, Καθηγητὴν τοῦ Π/μίου τῆς Heidelberg, τὸν κ. Denis Page, Ἑλληνιστὴν, Master of Jesus College, καὶ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Fritz Schachermeyr, Fritz Eichler, Herbert Hunger καὶ Otto Demus.

Ἄς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρείας καὶ δὴ κυρίως τοῦ ἀνασκαφικοῦ.

.

(Ἐπεταὶ ἡ ἔκθεσις, περὶ τῆς ὁποίας βλ. τὸ Ἔργον τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας κατὰ τὸ ἔτος 1968).

.

Τοιαύτη, Κυραὶ καὶ Κύριοι, ὑπῆρξεν ἡ δοῦσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, πλούσιον καὶ πάλιν δεῖγμα τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ μορφωτικῆς πολυμερείας τοῦ Ἰδρύματος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΟΡΑΝΔΟΣ